

gets begrundelsesregler ovenfor under pkt. 8 e, foreslås der i lovforslagets § 27 indsat en bemyndigelse for vedkommende minister til at fastsætte regler om, at afgørelser, der træffes på nærmere angivne sagsområder, skal være ledsaget af en begrundelse. I det omfang, de pågældende afgørelser træffes af kommunale myndigheder, forudsættes det, at de kommunale organisationer vil blive inddraget i overvejelserne.

Det er endvidere fastsat i forslagets § 31, at gældende regler, der pålægger myndighederne at meddele samtidig begrundelse, opretholdes, hvad enten de er fastsat administrativt eller ved lov.

Til kapitel 7

Kapitlet indeholder bestemmelser om ikrafttræden og forholdet til anden lovgivning m.v.

Til § 28

Efter *stk. 1* foreslås loven sat i kraft den 1. april 1985. På grund af de særlige forhold, der gør sig gældende for kommunernes vedkommende, foreslås det endvidere, at lovens regler om automatisk partshøring og begrundelse af forvaltningsafgørelser først træder i kraft den 1. januar 1987. Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 7. Ifølge bestemmelsen i *stk. 2* finder lovens regler om begrundelse af forvaltningsafgørelser ikke anvendelse på afgørelser, der er truffet inden lovens ikrafttræden.

Til § 29

Forslagets § 29 indeholder en bestemmelse om lovforslagets inhabilitetsreglers forhold til anden lovgivning, der indeholder afvigende regler. Bestemmelsen medfører, at lovforslagets inhabilitetsregler får karakter af generelle minimumsregler, der ikke får selvstændig betydning i de særlige tilfælde, hvor der inden for specielle forvaltningsområder er fundet behov for at fastsætte strengere regler. Det sikres således, at der inden for alle forvaltningsområder kommer til at gælde udtrykkelige inhabilitetsregler af en styrke, der mindst svarer til forvaltningslovens.

Opstår der inden for sådanne særlige områder, hvor der findes mere vidtgående regler om speciel inhabilitet, tvivl om, hvorvidt der i en konkret situation foreligger inhabilitet, må forholdet således om fornødent bedømmes både i forhold til forvaltningslovens regler og til de særlige regler. Fører blot ét af disse regelsæt til at antage inhabi-

litet, må den pågældende undlade at deltage i behandlingen og afgørelsen af den pågældende sag.

Til § 30

Bestemmelserne i *stk. 1 og 2* svarer i princippet til den gældende overgangsregel i § 13, *stk. 2 og 3*, i offentlighedsloven. Bestemmelsen medfører, at lovens regler ikke finder anvendelse på dokumenter, der er udfærdiget eller er kommet i myndighedens besiddelse, inden loven om partsøffentlighed trådte i kraft den 1. oktober 1964. Omfattet vil dog være oplysninger om faktiske omstændigheder, der indeholdes i dokumenter fra før denne tid, hvis de er indgået i en sag efter dette tidspunkt og har været af væsentlig betydning for denne sags afgørelse. For så vidt angår adgangen til aktindsigt i afsluttede straffesager, der som nævnt er en udvidelse af adgangen til aktindsigt i forhold til den gældende offentlighedslov, foreslås det, at loven kun finder anvendelse på straffesager, der afgøres efter lovens ikrafttræden.

Bestemmelsen i *stk. 3* svarer til den gældende lovs § 13, *stk. 4*.

Til § 31

Bestemmelsen sikrer, at bestående regler om ledsagende begrundelse og regler, der stiller mere omfattende krav til begrundelsens indhold, opretholdes.

Til § 32

Efter bestemmelsen i § 32 gælder loven ikke for sager om færøske og grønlandske anliggender.

Efter lov nr. 137 af 23. marts 1948 om Færøernes hjemmestyre og lov nr. 577 af 29. november 1978 om Grønlands hjemmestyre hører spørgsmålet om gennemførelsen af generelle forvaltningsretlige regler for de to hjemmestyrs myndigheder under hjemmestyrrernes afgørelse.

Ifølge bestemmelsen i 2. pkt. kan loven ved kgl. anordning sættes i kraft for så vidt angår færøske og grønlandske sager, der behandles eller er afgjort af rigsmyndighederne, herunder såvel lokale som centrale myndigheder. Bestemmelsen i § 32 bygger på det synspunkt, at det må tillægges væsentlig betydning, at der i videst muligt omfang kommer til at gælde de samme forvaltningsprocessuelle regler ved behandlingen af såvel særanliggender som fællesanliggender, og at disse regler gælder, uanset om sagerne behandles af rigsmyndighederne eller af hjemmestyrets myndigheder. Der bør derfor ved fastsættelsen af reglerne i de